

Sygn. akt I Ca 14/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Iwona Podwójniak

Sędziowie SSO Joanna Składowska

SSR del. Izabela Matusiak

Protokolant stażysta Magdalena Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2015 r. w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa A. P.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o rentę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 18 listopada 2014 roku, sygn. akt I C 423/13

I. oddala apelację;

II. prostuje pomyłkę pisarską w punkcie 1c zaskarżonego wyroku, zmieniając sformułowanie „ tytułem renty za zwiększone potrzeby” na następujące : „ tytułem renty w związku z częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej”;

III. zasądza od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz A. P. 1200,00 (jeden tysiąc dwieście) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 14/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 1 lipca 2013r. A. P. żądała zasądzenia od Towarzystwa (...) SA w W. renty z tytułu zwiększonych potrzeb po 150 złotych miesięcznie, płatnej do 10 dnia każdego miesiąca, poczynając od maja 2013r., z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, renty w związku z utratą zdolności do pracy zarobkowej po 1 260 złotych miesięcznie, płatnej do 10 dnia każdego miesiąca, poczynając od maja 2013r., z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 31.730,65 złotych tytułem skapitalizowanej renty w związku z utratą zdolności do pracy zarobkowej za okres od 01 maja 2010r.

Pozwane Towarzystwo (...) SA w W. wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu według obowiązujących norm.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 listopada 2014r. Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w pkt 1 zasądził od pozwanego na rzecz powódki:

- a. kwotę 5 700 złotych tytułem renty za zwiększone potrzeby skapitalizowanej za okres od 1 maja 2010r. do 30 czerwca 2013r., z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 lipca 2013r. do dnia zapłaty,
- b. kwoty po 150 złotych miesięcznie, płatne do 10-tego dnia każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu wymagalności którejkolwiek z kwot, poczynając od dnia 1 lipca 2013r. na przyszłość - tytułem renty za zwiększone potrzeby,
- c. kwotę 34 250,65 złotych tytułem renty za zwiększone potrzeby skapitalizowanej za okres od 1 maja 2010r. do 30 czerwca 2013r., z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 lipca 2013r. do dnia zapłaty,
- d. kwoty po 1 260 złotych miesięcznie, płatne do 10-tego dnia każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu wymagalności którejkolwiek z kwot, poczynając od dnia 1 lipca 2013r. na przyszłość - tytułem renty w związku z utratą zdolności do pracy zarobkowej,
- e. kwotę 6 920 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) i nakazując pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli kwotę 1 220,78 tytułem zwrotu wydatków (pkt 3).

Rozstrzygnięcie zapadło przy następujących ustaleniach i wnioskach:

W dniu 22 października 2003r. w W. doszło do zderzenia samochodu osobowego marki F. (...) z samochodem osobowym marki M., w wyniku czego pasażerka F. (...) powódka A. P. doznała obrażeń ciała, m.in. w postaci: urazu czaszkowo – mózgowego, rany tłuczonej głowy z wieloodłamowym wgłębieniem łuski kości skroniowej i ciemieniowej po stronie lewej, obustronnego złamania kości podstawy przedniego i środkowego dołu czaszkowego oraz piramidy po stronie lewej, stłuczenia w obrębie prawego płata skroniowego mózgu oraz niedosłuchu lewostronnego.

Przeciwko sprawcy wypadku toczyło się postępowanie karne, zakończone prawomocnym wyrokiem skazującym. Pojazd sprawcy posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym Towarzystwie (poprzednio (...) SA). W wyniku przeprowadzonego przez ubezpieczyciela postępowania likwidacyjnego powódce przyznana została kwota 10 000 złotych tytułem zaliczki na poczet kosztów leczenia.

W grudniu 2006r. powódka wytoczyła przeciwko pozwanemu powództwo o zadośćuczynienie w wysokości 200 000 złotych oraz o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki zdarzenia szkodowego. Roszczenie to zostało w całości uwzględnione wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 grudnia 2009r. wydanym w sprawie XXV C 1456/06.

Obecnie u powódki nadal utrzymują się zaburzenia sprawności procesów poznawczych z dominacją objawów amnestycznych, obniżenia fluencji słownej, zapamiętywania materiału wzrokowo - przestrzennego, znacznie obniżonymi możliwościami przyswajania nowych umiejętności. Zaburzenia te są konsekwencją doznanego w wypadku urazu głowy i powstałymi po nim uszkodzeniami organicznymi w mózgu. U powódki występują też nasilone cechy osobowości bierno – zależnej, z poczuciem bezradności i tendencjami do reakcji lękowo - depresyjnych, powstałe wskutek powyższych zmian, przeżytej traumy i aktualnie trudnej sytuacji życiowej. A. P. wymaga terapii neuropsychologicznej oraz leczenia psychiatrycznego i psychologicznego. Organiczne uszkodzenie OUN spowodowało upośledzenie sprawności procesów poznawczych, znaczne obniżenie możliwości przyswajania nowych umiejętności, co w znacznym stopniu negatywnie wpłynęło na możliwość dalszej nauki, wręcz ją uniemożliwiło. Organiczne uszkodzenie OUN ma charakter trwały.

A. P. ma 34 lata. Wychowuje wspólnie ze swoim partnerem życiowym 3-letnie dziecko. W trakcie trwania procesu powódka wyprowadziła się do W., żeby zamieszkać z ojcem dziecka. Przed wyprowadzką zajmowała się pomocą przy uprawie pieczarek w ramach działalności gospodarczej swojego ojca. Obecnie powódka pozostaje na utrzymaniu swojego konkubenta.

Przed wypadkiem z dnia 22 października 2003r. powódka miała ukończone liceum ogólnokształcące, bez matury. Po ukończeniu szkoły wyjechała w celach zarobkowych do Stanów Zjednoczonych, gdzie przebywała również jej siostra. Po powrocie do kraju powódka pracowała jako sprzedawca w sklepie spożywczym w Z.. Następnie powódka wyprowadziła się do W., gdzie podjęła naukę w dwuletnim studium reklamy, łącząc ją z kursem przygotowującym do matury. Jednocześnie pracowała w W. jako sprzedawca, a następnie jako kelnerka w restauracji (...), gdzie wysokość wynagrodzenia istotnie korzystnie modyfikowały otrzymywane przez powódkę napiwki. W tym okresie powódka sporadycznie zatrudniana była także jako modelka. Po wypadku i zwolnieniu lekarskim powódka powróciła do pracy jako kelnerka w tej samej restauracji, gdzie pracowała do końca czerwca 2006r. Utrzymywały się u niej bóle i zawroty głowy, zaburzenia snu, lęki, zmęczenie, rozkojarzenie, kłopoty z zapamiętywaniem. Powódka miała też problem z wysławianiem się - zapominała słów, utrzymywał się także niedosłuch lewostronny. Powódka stała się osobą wybuchową, drażliwą. Ostatecznie została zwolniona z pracy w restauracji. Przerwała naukę w studium oraz kurs przedmaturalny. Od 2007r. ponownie podjęła naukę w prywatnej policealnej szkole kosmetycznej dla dorosłych, którą jednak przerwała po roku.

W okresie od kwietnia do lipca 2007r. A. P. zatrudniona była jako pracownik administracyjny w firmie (...) spółce z o.o. w P., od sierpnia 2008r. do końca 2008r. w Spółce Agencja Pracy (...) w O., w tym do końca 2007r. jako asystentka menedżera, a w 2008r. jako konsultant ds. rekrutacji i selekcji. Te kolejne zatrudnienia i siedziby pracodawców wiązały się z pracą partnera życiowego powódki. Powódka wykazywała następujący przychód: w 2002 roku - 3.260,96 złotych, w 2003 roku - 7.305,26 złotych, w 2004 roku - 9.252,60 złotych, w 2005 roku - 18.074 złotych, w 2006 roku - 11.187,58 złotych, w 2007 roku - 13.683,60 złotych, w 2008 roku - 23.645,76 złotych, w 2009 roku - 19.228,19 złotych, w 2010 roku - 11.867,08 złotych, w 2011 roku - 5.183,46 złotych, w 2012r. – bez przychodów. Od listopada 2011r. do maja 2012r. posiadała status bezrobotnego. Od 17 czerwca 2010r. do 31 sierpnia 2011r. otrzymywała rentę z tytułu niezdolności do pracy; łączną wysokość tego świadczenia za 2010 rok wyniosła 3.513,28 złotych brutto, za 2011 rok – 4.447,36 złotych brutto.

W ocenie Sądu Rejonowego, powództwo co do zasady zasługiwało w całości na uwzględnienie, za wyjątkiem ustalenia żądanej na przyszłość waloryzacji renty – comiesięcznej w przypadku renty z tytułu zwiększonych potrzeb i okresowej – w przypadku renty wyrównawczej.

W zakresie żądania powódki o zasądzenie na jej rzecz renty z tytułu częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej, Sąd pierwszej instancji zaakceptował podany przez nią sposób wyliczenia wysokości tego świadczenia jako procentu przeciętnego wynagrodzenia. W zakresie czasokresu objętego żądaniem powódki strona pozwana nie zgłaszała żadnych zarzutów. Zawarte na stronie 13-15 pozwu wyliczenie renty, z uwzględnieniem wysokości przeciętnego wynagrodzenia podawanego w Komunikatach Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, zostało sporządzone prawidłowo pod względem matematycznym, ale też z należyтым pomniejszeniem żądania o świadczenie rehabilitacyjne otrzymywane przez powódkę w 2010r., o rentę i zasiłek z ZUS-u otrzymywane przez powódkę w 2011 i 2012r.

Uwzględniając żądanie A. P., Sąd Rejonowy miał na względzie, że powódka w praktyce może podjąć zatrudnienie przy nieskomplikowanych czynnościach fizycznych, wątpliwe jest jednak aby była to praca w pełnym wymiarze. Wykonanie innej pracy wymaga bowiem nadzoru innych osób, co zgodnie z doświadczeniem życiowym praktycznie pozbawia powódkę możliwości skutecznego dłuższego zatrudnienia. Tym bardziej, że jakkolwiek pracę może wykonywać tylko przez krótki czas, czyli w niepełnym wymiarze zatrudnienia. Dodatkowo, jak podkreślił biegły neuropsychologii, każda praca wiąże się dla powódki z ogromnym wysiłkiem i napięciem emocjonalnym, dodatkowo przy wykonywaniu jakiegokolwiek pracy powódka będzie dopuszczać się licznych błędów.

Generalnie zdaniem Sądu Rejonowego, w odniesieniu do powódki spełniony został podstawowy warunek przyznania jej renty wyrównawczej - istnienie trwałego charakteru rozstroju jej zdrowia. Poza tym w świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, niewątpliwie jest tu powstanie szkody polegającej na zmniejszeniu się dochodów, które powódka mogłaby osiągnąć, gdyby nie doznała uszkodzenia ciała. Potwierdza to dobitnie historia zatrudnienia powódki w okresie poprzedzającym zdarzenie szkodowe. Powódka jako młoda osoba wyjechała do W., gdzie jednocześnie uczyła się i zarabiała na swoje utrzymanie. Sąd w całości dał przy tym wiarę powódce o zakresie jej rzeczywistych dochodów (z uwzględnieniem dużych napiwków) uzyskiwanych w okresie zatrudnienia w restauracji (...) w W., przyjmując, że z pewnością nie odzwierciedlają ich zeznania podatkowe, z których ujawnione dochody z pewnością nie pozwoliłyby na samodzielne utrzymanie się w W.. Powódka miała zatem zdaniem Sądu Rejonowego realne możliwości zarobkowe, była osobą pracowitą i zaradną życiowo. Wszystko to diametralnie zmienił wypadek z października 2003r. Dodatkową okolicznością niekorzystnie rzutującą obecnie na możliwości zarobkowe powódki jest niemożność dalszego kształcenia się - podjęcia szkoleń, czy nauki na studiach wyższych.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. zdanie drugie.

Pozwany wniósł apelację od wyroku Sądu Rejonowego, zaskarżając orzeczenie w zakresie zasądzającym na rzecz powódki kwotę 34 250, 65 złotych tytułem skapitalizowanej renty za okres od 1 maja 2010r. do 30 czerwca 2013r., z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2013 roku do dnia zapłaty (pkt 1c sentencji wyroku), kwoty po 1 260 złotych miesięcznie tytułem renty w związku z utratą zdolności do pracy zarobkowej, począwszy od dnia 1 lipca 2013r. i na przyszłość płatnej do dnia 10 każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności (pkt 1d sentencji wyroku) oraz w zakresie kosztów procesu (pkt 1 e i 3 sentencji wyroku).

Skarżący podniósł następujące zarzuty:

I. naruszenia przepisów prawa procesowego:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, pozostającą w sprzeczności z doświadczeniem życiowym, polegającą na wadliwej ocenie stanu faktycznego sprawy i pominięciu, iż na brak możliwości podjęcia pracy mają wpływ także czynniki pozostające poza związkiem z wypadkiem, że powódka może podjąć zatrudnienie przy nieskomplikowanych pracach, a nadto pominięciu przy ustalaniu wysokości odszkodowania i renty z tytułu utraty zdolności zarobkowych wykształcenia powódki, wykonywanych przez nią prac i osiągniętych zarobków do dnia wypadku;

2. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wyjaśnienia przesłanek, którymi kierowała się sąd przyjmując do wyliczenia odszkodowania i renty z tytułu utraty zdolności zarobkowej kwoty przeciętnego wynagrodzenia;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

1. art. 361 § 1 k.c. poprzez błędną subsumpcję polegającą na ustaleniu, iż w sprawie zachodzi adekwatny związek przyczynowy pomiędzy brakiem możliwości zarobkowych powódki a wypadkiem;

2. art. 444 § 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i ustalenie wysokości renty oraz odszkodowania z tytułu utraty zdolności zarobkowej w odniesieniu do przeciętnego wynagrodzenia nie zaś faktycznych możliwości zarobkowych powódki.

W oparciu o wskazane zarzuty pozwany domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonym zakresie, ewentualnie przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Powódka wносиła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania odwoławczego wg obowiązujących norm.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do zarzutów dotyczących naruszenia prawa procesowego zauważyć należy, iż skoro uzasadnienie wyroku, mające wyjaśnić przyczyny, dla których orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po wydaniu wyroku, to wynik sprawy nie może zależeć od tego, jak zostało ono napisane i czy zawiera wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu rejonowego całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia. Uzasadnienie wyroku składa się z dwóch podstawowych składowych, tj. z podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia powinna obejmować ustalenie faktów, które w ocenie sądu zostały przez strony udowodnione. Sąd powinien również wskazać dowody, na których się oparł czyniąc ustalenia faktyczne oraz przyczyny, które spowodowały uznanie innych dowodów za niewiarygodne i niemające mocy dowodowej. Podstawa prawna wyroku wymaga przytoczenia przepisów prawa, na których sąd się oparł wraz z wyjaśnieniem przyczyn, dla których konkretne normy prawne zostały zastosowane do ustalonego stanu faktycznego i wskazaniem, w jaki sposób wpływają one na treść rozstrzygnięcia. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia zawiera wszystkie powyższe elementy, a brak wyjaśnienia przesłanek, którymi kierował się Sąd przyjmując do wyliczenia odszkodowania i renty z tytułu utraty zdolności zarobkowej kwoty przeciętnego wynagrodzenia pozostaje bez wpływu możliwość oceny merytorycznej poprawności rozstrzygnięcia.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. natomiast wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Wyrażenie przez stronę odmiennego poglądu co do oceny poszczególnych dowodów jest prawem strony, jednakże możliwość przedstawienia innej wersji stanu faktycznego, nie świadczy jeszcze o nadużyciu swobodnej oceny dowodów. Skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. To, że dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia doprowadziły do wniosków innych niż proponowane przez skarżącego, nie jest zatem przesłanką wystarczającą do skutecznego wzruszenia orzeczenia. Twierdzenie pozwanego, że ograniczenia w możliwości znalezienia i podjęcia pracy są związane z sytuacją życiową powódki (życie w konkubinacie w miejscu zamieszkania konkubenta oraz charakter wykonywanej pracy przez konkubenta, jak również fakt wychowywania małego dziecka), a zatem utrata zdolności zarobkowych wynika z przyczyn obiektywnych, niemających związku z wypadkiem, stanowi jedynie prezentację subiektywnego przekonania skarżącego. Apelujący natomiast nie wskazał na jakiegokolwiek błędy w rozumowaniu Sądu pierwszej instancji, który po pierwsze, powołał się na opinie biegłych, w szczególności biegłej z zakresu psychiatrii, z których jednoznacznie wynika, że powódka jest trwale częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, z uwagi na wynikające z obrażeń powstałych w wyniku wypadku deficyty - organiczne zaburzenia poznawcze i osobowości, a co za tym idzie, przede wszystkim, obniżenie możliwości przyswajania nowych umiejętności, labilność emocjonalną. Po wtóre zaś ustalił, czego skarżący nie kwestionuje, że przed wypadkiem powódka miała realne możliwości zarobkowe, była osobą pracowitą i zaradną życiowo i co więcej, zamierzała podwyższyć swoje kwalifikacje, podejmując naukę w dwuletnim studium reklamy i łącząc ją z kursem przygotowującym do matury. Po wypadku wszystko to uległo diametralnej zmianie. Uszkodzenie (...) wpłynęło na niemożność dalszego kształcenia się.

Należy w tym miejscu podkreślić, a co uchodzi uwadze skarżącego, że przesłanką zasądzenia renty na podstawie art. 444 § 2 k.c. jest nie tylko utrata zdolności do pracy, lecz także zmniejszenie widoków powodzenia na przyszłość, co ma miejsce właśnie wówczas, gdy poszkodowany, wskutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, pozbawiony zostaje szans na osiągnięcie sukcesu zawodowego, ponieważ utracił sprawność fizyczną lub psychiczną, a cechy te były istotne dla rozwoju jego kariery. W przypadku powódki wypadek wykluczył możliwość zdobycia zawodu wymagającego pomaturalnego wykształcenia.

Zatem nie budzi żadnych wątpliwości związek przyczynowy między wypadkiem a niemożnością wykonywania pracy zarobkowej w pełnym wymiarze czasu pracy oraz istotnym ograniczeniem w zakresie wyboru zatrudnienia. Zachodzi bowiem istotna różnica między możliwością zatrudnienia na część etatu, przy nieskomplikowanych pracach, pod

nadzorem a zdolnością do pracy w pełnym wymiarze czasu pracy, z szansą na podnoszenie kwalifikacji i zdobywanie dalszego wykształcenia. Nie jest prawdą stwierdzenie pozwanego, że Sąd Rejonowy ustalając rentę nie wziął pod uwagę, jakie przed wypadkiem prace powódka wykonywała i jakie osiągała dochody. Z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, że powódka, jako młoda osoba wyjechała do W., gdzie jednocześnie uczyła się i zarabiała na swoje utrzymanie. Sąd przy tym w całości dał wiarę A. P. w zakresie jej rzeczywistych (oderwanych od tych wskazanych w zeznaniu podatkowym) dochodów (z uwzględnieniem dużych napiwków) w okresie zatrudnienia w restauracji (...) w W., a zatem należy przyjąć, że chodzi o kwoty 5 000 - 6 000 złotych miesięcznie, wskazywane w wyjaśnieniach i zeznaniach powódki (k. 115, 197).

Ustalenie wysokości renty na poziomie 50 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia nie może być więc uznane za oderwane od rzeczywistych możliwości zarobkowych przed wypadkiem, w szczególności, gdy zostanie uwzględniona również utrata możliwości dalszego kształcenia. Uwzględnia również zachowany potencjał zarobkowy. Osiągając po wypadku dochód w wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia powódka zarobiłaby:

- w roku 2010 (8 miesięcy) - 18 507,04 złotych,

- w roku 2011 - 29 225,28 złotych,

- w roku 2012 - 30 244,20 złotych,

- w roku 2013 (6 miesięcy) - 15 122,10 złotych,

Łącznie - 93 098,62 złotych.

Jej rzeczywiste dochody w tym okresie wyniosły:

- w roku 2010 - świadczenia - 4 488,19, zarobki - 11 867,08 złotych,

- w roku 2011 - świadczenia - 5 284,84, zarobki - 5 183,46 złotych,

- w roku 2012 - świadczenia - 2 248,14,

- w roku 2013 - brak.

Łącznie 29 071,71 złotych.

Różnica wynosi 64 026,91 złotych, a zatem znacznie więcej, aniżeli kwota zasądzona z tego tytułu.

Podsumowując, wbrew twierdzeniom skarżącego, wskazany w art. 361 k.c. związek przyczynowy pomiędzy częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej i utratą widoków powodzenia na przyszłość przez powódkę a wypadkiem jest oczywisty, nie budzi również wątpliwości zaistnienie przesłanek zasądzenia renty na podstawie art. 444 § 2 k.c., a przyjęta przez Sąd pierwszej instancji wysokość tego świadczenia nie jest wygórowana. Sąd Rejonowy nie dopuścił się zatem naruszenia wskazanych przepisów prawa materialnego. Renta na poziomie 50 % przeciętnego wynagrodzenia w okolicznościach niniejszej sprawy stanowi w ocenie Sądu Okręgowego absolutnie minimalny wyznacznik świadczenia z tego tytułu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zgodnie z art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc oraz 6 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie...” z dnia 28 września 2002r. (Dz.U. Nr 163, poz.1348), zasądzając od pozwanego na rzecz powódki zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1 200 złotych.